

Jaargang 8 • nummer 3
Juni 2010
Tweemaandelijks nieuwsbrief

Ver. Uitg.: Gerolf Annemans,
Madouplein 8 bus 9, 1210 Brussel.

N-VA en de overheidsschuld

1 • N-VA en de overheidsschuld

2 • Saneren in de EU

3 • Saneren in de EU (vervolg)

4 • Het Vlaams Belang besparingsplan voor een betere overheid

www.ondernemendvl.org

Tax Freedom Day Tot welke dag werken we voor de overheid?

	2009	2010
USA	13 april	9 april
Slovakije	27 april	20 april
Spanje	9 mei	1 mei
Luxemburg	14 mei	16 mei
Hongarije	2 juni	18 mei
Nederland	24 mei	19 mei
Duitsland	8 juni	27 mei
UK	14 mei	30 mei
Frankrijk	11 juni	31 mei
Italië	10 juni	6 juni
België	8 juni	8 juni
Zweden	5 juli	12 juli

Totale belastingontvangsten centrale overheid gedeeld door het BBP (ramingen).

Bron: PwC, 7 juni 2010.

In de aanloop van de verkiezingen richtten de traditionele partijen hun pijlen op de Nieuw-Vlaamse Alliantie. Uit een soort irrationeel schrikbesef werd de partij van De Wever met alle zonden van Israël beladen. Zelfs een stijging van de *spread* op Belgisch schuld papier - het verschil in financieringskost ten opzichte van Duits papier - was de schuld van de N-VA. Dergelijke absurde beweringen resulteerden precies in het omgekeerd resultaat dan wat beoogd werd en lagen mee aan de basis van de enorme verkiezingsoverwinning van de geviseerde partij. Blijkbaar beseffen bepaalde politici de draagwijdte van hun woorden niet. Of erger: hebben ze geen benul van de schuldproblematiek of de toestand van de Belgische financiën.

Ook de vicegouverneur van de NBB viel hierbij uit zijn rol. De rentestijging had volgens hem te maken met de onzekerheid over de toekomst van het land en de gevolgen ervan voor de terugbetaling van Belgisch schuld papier. Niet alleen mengde de politiek benoemde ambtenaar zich in de kiesstrijd, maar dergelijke uitlatingen door een vertegenwoordiger van de NBB tot wiens kerntaak het behoort de stabiliteit van de euro te waarborgen, kunnen wel degelijk schade aanrichten. Temeer daar de rente-opstoot hoogstens van verre iets te maken had met de nationale politieke toestand.

De oorzaak ligt natuurlijk bij de internationale schulden crisis. De concrete aanleiding waren de uitspraken van een zekere Szijjarto, woordvoerder van de Hongaarse premier. Op een persconferentie in Boedapest op 4 juni verklaarde hij dat de economische toestand van Hongarije bijzonder ernstig was en dat de vorige regering de economische cijfers manipuleerde. Daarenboven, zo stelde de woordvoerder, was de nieuwe Hongaarse regering niet van plan om aangekondigde belastingverlagingen af te voeren of een saneringsoperatie op te zetten. Hij bevestigde dat geruchten over een mogelijke Hongaarse wanbetaling niet overdreven waren. De Hongaarse regering probeerde onmiddellijk de uitspraken af te zwakken, maar het kwaad was geschied. Landen met een grote blootstelling aan Hongarije betalen hiervoor de tol. Onder meer Oostenrijkse, maar ook Belgische banken (Hongarije is de tweede thuismarkt van KBC) hebben een aanzienlijk belang in het land. Het is dan ook logisch dat het vertrouwen in die landen afneemt, aangezien het bankenrisico kan leiden tot een nieuw landenrisico. Dergelijk gedrag vertaalt zich in een vlucht naar het veilig gewaand Duits papier terwijl de meer risicovolle geachte Belgische, Oostenrijkse, Nederlandse, ... obligaties, gedumpt worden. Hierdoor stijgt natuurlijk de intrest van deze laatste terwijl de rente op Duitse Bunds daalt.

De stijging van de *spread* was dus een logisch gevolg van internationale financiële ontwikkelingen in nerveuze geld- en kapitaalmarkten. Bij onzekerheid neemt de risico-aversie toe en ontstaat een vlucht naar zekerheid, met name de Duitse veilige haven, de CHF of zelfs goud waardoor ook de euro onder druk komt. Geen De Wever-effect dus, maar wel te wijten aan ondoordachte uitspraken van een Hongaars ambtenaar. Dit voorval toont niettemin wel aan dat er bijzonder omzichtig moet omgesprongen met dergelijke uitspraken, aangezien ze de focus van de bloedruikende financiële markten hierdoor op België kunnen richten. Zolang de markt blijft geloven dat België in staat zal zijn om zijn financiën deftig te saneren en zijn economie weer op gang krijgt, zullen de gevolgen beperkt blijven. Indien echter de regeringsonderhandelingen al te lang aanslepen en/of geen begin wordt gemaakt van een normalisering van de budgettaire situatie, zou de markt wel eens effectief zijn vertrouwen in het Belgisch papier kunnen verliezen, wat catastrofale gevolgen voor zowel het budget als de schuld zou hebben.

Indien de nieuwe regering er effectief in slaagt een al dan niet verregaande staatshervorming door te voeren, wordt best ook het probleem van de regionalisering van de schuld aangepakt. Belangrijk in deze is het behoud van het vertrouwen van de markt. Dit betekent dat de terugbetaling van de bestaande Belgische schuld ten allen tijde gegarandeerd moet blijven en dat de overdracht van de schuld op een duidelijke, transparante manier en binnen een redelijke termijn gebeurt.

Budgettaire sanering: uitstel geen alternatief meer

De Europese schuldencrisis was voor meerdere lidstaten de rechtstreekse aanleiding om eindelijk werk te maken van een sanering van de openbare financiën. Notoire budgettaire zondaars, met Griekenland op kop, nemen drastische maatregelen om hun tekorten binnen de Europese normen te krijgen. Zelfs Duitsland, nog steeds de Europese motor, blijft niet bij de pakken zitten. België, dat nochtans de derde hoogste Europese schuld meesleept, kijkt ernaar en doet niets.

Saneren in de EU

België mag dan nog de val van de regering en de federale verkiezingen aanhalen als excuus voor de inertie, maar deze vlieger gaat niet op. Jarenlang is niks gebeurd. De gevolgen van de vergrijzing zijn al lang gekend, de enorme schuldgraad is er niet op een dag gekomen. De enige poging tot hervorming, het Generatiepact uit 2005, heeft tot nu toe nog geen effect geressorteed. Integendeel zelfs, een van de belangrijkste maatregelen van het pact was de inperking van de mogelijkheden op brugpensioenen. Vijf jaar later blijkt dat het brugpensioen opnieuw aan een stevige opmars bezig is en blijkbaar in perioden van conjuncturele inzinkingen bijzonder populair is en blijft. Ondanks allerhande stoere verklaringen zijn er sindsdien geen noemenswaardige hervormingen geweest. Net zoals zo vaak in het verleden zal België ook nu maar bereid zijn om noodzakelijke, maar onpopulaire maatregelen te nemen onder buitenlandse druk. In de jaren tachtig van vorige eeuw was premier Martens maar bereid het begrotingstekort aan te pakken toen de Belgische frank geïnvloed werd. Het risico om de invoering van de euro te missen, verplichtte premier Dehaene een decennium later tot een aanzienlijke besparingsronde. Anno 2010 verplicht de schuldencrisis tot meer begrotingsdiscipline. Ook België zal de dans niet ontspringen; het alternatief is een soort Europese curatele voor de Belgische financiën.

Verskillende landen kondigen reeds een dieet aan, het ene al strenger dan de andere. Ierland, dat bijzonder zwaar leed onder de globale crisis - de economie kromp er in 2009 met meer dan 7% - beet de spits af met een besparingsplan ten belope van 2 miljard euro in 2 jaar of 4% van het BBP. Toch zal de gevallen Keltische tijger ook dit jaar nog een tekort van 11,7% moeten verdragen. Dankzij het snelle optreden van de Ierse regering en de relatief beperkte schuldgraad van 77% bleef het land onder de radar van de financiële markten. Dit veranderde toen de ware omvang van het Grieks tekort en schuldgraad - respectievelijk 13,1% en 115,1% in 2009 - bekend geraakte. De markten dumpten massaal Grieks papier en ook de euro kwam in een negatieve spiraal terecht. Enkel een noodplan van maar liefst 750 miljard euro, meer Europese economische coördinatie en interventies van de ECB konden de financiële turbulenties afremmen. De Helleense republiek werd een drastisch dieet opgelegd van 30 miljard euro over vier jaar. Dit komt overeen met maar liefst goed 13% van het BBP. Waarschijnlijk zal het Grieks tekort volgend jaar onder 10% zakken (Eurostat rekent op 8,6% in 2011), maar de schuldgraad zal er nog enkele jaren oplopen waarbij de kaap van 135% reeds volgend jaar in zicht komt. De Griekse problemen verplichtten andere lidstaten tot gelijkaardige maatregelen. Portugal (tekort van 9,4% en schuld van 76,8% in 2009) en Spanje (tekort van 11,2% en een schuld van 'amper' 53%) werden het meest bedreigd. Ondertussen voeren ook deze landen besparingen door van respectievelijk 10,5 miljard (6,4% BBP) en 15 miljard euro of 1,4% BBP. Italië heeft, met een tekort van 5,3% in 2009, de schade enigszins kunnen beperken, maarorst wel een schuld die vorig jaar 115,8% van het BBP bedroeg. Een pakket maatregelen van 24 miljard euro (1,6% BBP) moet soelaas bieden. Ook Frankrijk blijft niet aan de

kant toekijken: 100 miljard euro aan besparingen moeten het huidige tekort van 8% terugdringen tot 3%. Duitsland, de felste voorstander van budgettaire discipline en een sterke euro, wil zelf het goede voorbeeld geven en gaat de volgende vier jaar 80 miljard euro, nagenoeg 3% BBP, besparen waardoor het tekort tot 2% zakt in 2014. Dit zal echter niet het einde zijn van de Duitse inspanning: grondwettelijk mag het tekort in 2016 niet hoger liggen dan 0,35% van het BBP. Duitsland is hiermee de enige lidstaat die een dergelijke schuldenrem in zijn grondwet heeft verankerd. De besparingsgolf deint steeds verder uit: het Verenigd Koninkrijk en zelfs Denemarken (dat in 2009 slechts een tekort van 2,6% en een schuldgraad van nog geen 42% optekende) kondigden besparingen aan terwijl ook in de Verenigde Staten het besef groeit dat snoeien in de uitgaven langzamerhand onontkoombaar wordt.

De tot nu toe genomen maatregelen bestaan uit de traditionele mix van besparingen, vermindering van de uitgaven en nieuwe inkomsten. Vooral op administraties en ambtenaren wordt bespaard, gaande van bevrozingen van het loon, een stop op de aanwerving van nieuwe ambtenaren tot een effectieve inkrimping van het ambtenarenapparaat. Ook langer werken, aanpassingen aan de stelsels van werkloosheidsuitkeringen of bij uitbreiding nagenoeg alle sociale uitkeringen zijn niet langer taboe. Op het vlak van nieuwe inkomsten wordt voornamelijk gekeken naar de financiële sector, die aan de basis zou liggen van de financiële crisis. Maar ook de energie- en luchtvaartsector blijven in deze niet buiten schot.

Meer Europa, minder groei?

Sinds het uitbreken van de schuldencrisis heeft voornamelijk Duitsland gehamerd op de noodzaak voor meer budgettaire discipline. Realistische sancties voor die lidstaten die de spelregels aan hun laars lappen, een begeleide exit uit de eurozone inbegrepen, moeten volgens Duitsland deze discipline in de toekomst waarborgen. Het is echter erg onwaarschijnlijk dat de andere lidstaten hiermee volledig zullen instemmen. Toch zal de invloed van Europa in de toekomst toenemen door meer economische coördinatie tussen de lidstaten, een strengere en pro-actieve opvolging van de individuele begrotingstrajecten van de lidstaten en een daadwerkelijke toepassing van de sancties bij excessieve tekorten zoals voorzien in het groei- en stabilisatiepact. De verplichting om de begrotingsopmaak tijdig aan de Europese Commissie over te maken moet de lidstaten ertoe aanzetten een realistische en haalbare begroting op te stellen. Indien dit niet het geval blijkt, kan Europa deze desnoods bijsturen. De effectieve toepassing van sancties, wat tot op heden dode letter bleef, moet zondaars daadwerkelijk straffen voor hun onorthodox budgettaire beleid. De toekomst zal uitwijzen of dergelijke discipline deze keer wel mogelijk zal zijn.

Voor 2010 verwacht Eurostat een bescheiden groei van ongeveer 1% in de EU, om volgend jaar te stijgen tot 1,7%. Een bescheiden groei dus waardoor het niet mogelijk zal zijn de hoge werkloosheid in de Unie te verlagen. De werkloosheidsgraad klokt dit jaar af op 9,8%, in 2011 wordt met 9,7% een gelijkaardig hoog niveau verwacht. De begrotingstekorten zouden, uiteraard eveneens ten gevolge de lage groei, maar langzaam afnemen: van gemiddeld 7,2% dit jaar tot 6,5% volgend jaar voor de EU-lidstaten. De Belgische ramingen schommelen rond het Europees gemiddelde: de economie zou in 2010 en 2011 respectievelijk 1,3% en 1,6% groeien, de werkloosheidsgraad licht toenemen van 8,8% tot 9,0% terwijl het tekort stabiliseert op 5% van het BBP.

Rigoureuze besparingen en saneringen impliceren in principe minder groei. Minder overheidsinvesteringen en -consumptie en een lagere

koopkracht voor de gezinnen door een hogere fiscaliteit zouden er wel eens voor kunnen zorgen dat de voorspelde groeivoeten lager uitvallen. Vooral de landen die, al dan niet onder Europese dwang, kiezen voor een budgettaire schoktherapie riskeren opnieuw in een recessie te geraken. Dit leidt op zijn beurt dan weer tot negatieve reacties en speculatieve aanvallen op de financiële markten waardoor de geviseerde landen in een vicieuze cirkel geraken. Ironisch genoeg zijn het dezelfde markten die de budgettaire zondaars dwongen hun financiën te saneren die hen nu verwijten hun groeipotentieel af te remmen. Nochtans blijkt deze vrees vaak ongegrond te zijn. De Italiaanse econoom Alesina van de gerenommeerde Amerikaanse universiteit van Harvard, onder het brede publiek wellicht beter gekend als co-auteur van de bestseller *The Size of Nations*, toonde onlangs aan dat een omvangrijke sanering toch kan zorgen voor meer groei op voorwaarde dat de focus van de operatie ligt op een vermindering van de overheidsuitgaven. Als de uitgavenreductie daarenboven geconcentreerd wordt op het overheidsapparaat zelf, zullen de gevolgen voor de economie normaliter nog verbeteren. Op basis van historische voorbeelden distilleert Alesina een optimale saneringsoperatie: indien de sanering voor 70% bestaat uit maatregelen betreffende de uitgaven en voor 30% uit maatregelen inzake de inkomsten, is de kans op economisch (maar ook politiek) succes het grootst. Indien echter de maatregelen aan de inkomstzijde meer dan 50% van het saneringspakket vertegenwoordigen, zal de groei inderdaad afgeremd worden. Zeker in een land als België met een enorme en inefficiënte overheid, biedt deze theorie uitzicht op een aanzienlijke, relatief pijnloze en structurele sanering zonder de economie opnieuw te vertragen of erger, opnieuw in een recessie te duwen.

Besparen in België

Een nieuwe saneringsoperatie in België is na jaren stilstand onvermijdelijk. De budgettaire toestand is zorgwekkend. Het begrotingstekort 2009 klokte af op nagenoeg 6%. Zonder structureel ingrijpen schommelt het deficit de volgende jaren rond 5%. Om het beloofde evenwicht in 2015 te behalen, is volgens het Planbureau een inspanning van 22 miljard euro onvermijdelijk. Ondertussen blijft de schuld toenemen en zal nog dit jaar opnieuw boven de kaap van 100% BBP uitstijgen, waarmee België de derde hoogste schuld in de EU blijft behouden - traditioneel na Griekenland en Italië - ondanks de algemene snelle stijging van de gemiddelde schuldgraad in de unie. De strengere Europese begrotingsdiscipline, opgejaagd door de financiële markten, maken ieder verder uitstel van de sanering onmogelijk.

De Vlaamse partijen hebben de boodschap begrepen. Open VLD dat hoopte op een VVD-effect - de Nederlandse zusterpartij won de verkiezingen op basis van een besparingsprogramma - trok het debat op gang in de recente kiescampagne. De Vlaamse liberalen menen dat een confederaal model de basis vormt voor de sanering. Mits een aantal bevoegdheidsverhevelingen - structurele werkloosheid, pensioenen voor eigen ambtenaren en de kinderbijslag - wordt het mogelijk de inspanning voor 50% toe te wijzen aan entiteit I (federale overheid en sociale zekerheid) en het saldo aan entiteit II (deelgebieden en lagere overheden). De federale inspanning wordt aldus gereduceerd tot 11 miljard, terwijl de deelgebieden voor eveneens 11 miljard euro opdraaien. Rekening houdende met een Vlaams aandeel van 60% en een geraamd Vlaams begrotingstotaal van nagenoeg 29 miljard tegen 2015 zou dit een inspanning van 14% betekenen voor Vlaanderen, niettegenstaande het juist dit gewest is dat nu reeds het meest bespaart en waarschijnlijk volgend jaar reeds een evenwicht optekent. Op federaal vlak pleiten de liberalen voor besparingen in de primaire uitgaven (wervingsstop, werkingskosten, loonmatiging, afschaffing senaat), in de sociale zekerheid (beperking groei gezondheidszorgen, stopzetten wachttuitkeringen, uitdoven brugpensioen, gelijkschakeling statuten) en nieuwe inkomsten (notionele intrest, milieu, tabak, verminderen aftrekposten, beurstaks, bijdrage banken). De wegwerking van de

loonhandicap en een hervorming van de arbeidsmarkt moet zorgen voor meer jobs. Deze besparingen moeten onder meer toelaten de lasten op de laagste lonen te verlagen, meer middelen te bezorgen aan zelfstandigen en aan oudere actieven en gepensioneerden. De N-VA rekt vooral op een grote staatshervorming en een sterke stijging van de tewerkstelling - 500.000 jobs op langere termijn -, viseert een aantal uitkeringen (beperking van de werkloosheidsuitkering in de tijd en de afschaffing van het brugpensioen) en wil de stijging van de medische kosten aanpakken en de groeinorm van de kost van de gezondheidszorgen verlagen. Dit laatste is ook het standpunt van de CD&V, die daarenboven pleit voor besparingen op de werking van de overheid en voor een eerlijke fiscaliteit, wat onder andere een beperking van de notionele intrest en een verhoging van de roerende voorheffing inhoudt. Uiteraard verwachten de partijen aan de linkerzijde van het politieke spectrum meer heil van nieuwe inkomsten. Bij de sp.a valt vooral de invoering van een vermogensbelasting op - weliswaar gebaseerd op de aangroei van het vermogen - naast de belasting op producenten van kernenergie, de beperking van de notionele intrest vooral voor de financiële sector. Toch menen de socialisten dat besparingen in de sociale sector (financiering ziekenhuizen en het genesmiddelenbudget) mogelijk moeten zijn. De partij hoopt meer jobs te creëren door een lastenverlaging. Voor Groen! moet het deficit van 22 miljard euro voornamelijk met nieuwe belastingen worden weggewerkt. Een derde zelfs door een vermogensbelasting. Maar ook een heffing op kernenergie, een kilometerheffing, de beperking van de notionele intrest, een belasting op financiële transacties en een heffing op vliegtickets moeten hiertoe bijdragen. Aan Waalse zijde bleef het oorverdovend stil wat betreft de saneringen. Besparingen zijn er blijkbaar niet nodig. Voor nieuwe initiatieven blijkt er wel ruimte te zijn; zo belooft de PS voor 7 miljard aan nieuwe uitgaven. Vanwaar deze middelen moeten komen en hoe dit te rijmen valt met de penibele situatie van de staatsfinanciën blijft een raadsel.

Samengevat, de VLD wentelt de besparingen voor een aanzienlijk deel af op Vlaanderen in ruil voor een paar communautaire borrelnootjes, maar rekt ook op nieuwe belastingen. De N-VA trekt voluit de communautaire kaart en zet in op een structurele hervorming van de arbeidsmarkt en sociale zekerheid. De CD&V probeert de inspanning te verdelen over de uitgaven en inkomsten, maar slaagt er niet in het tekort weg te werken. Sp.a en Groen! grijpen onder het mom van de aanpak van de fiscale fraude terug naar het beproefde recept van belastingverhogingen. De meeste Vlaamse partijen zijn trouwens gewonnen voor een staatshervorming, zelfs voor een confederaal institutioneel model, ook al blijken ze allemaal een verschillende definitie hiervoor te gebruiken. De Waalse partijen tenslotte, wachten af tot de Vlamingen de kastanjes uit het vuur halen.

De uitdaging van de laatste kans?

De verkiezingsstrijd is gestreden en alweer blijkt dat Belgische regio's ook politiek totaal verschillend zijn. Het initiatief is nu aan de Waalse socialisten en de Vlaamse N-VA. De Vlaamse kiezer beseft dat enkel meer Vlaanderen een oplossing kan bieden voor de starheid van het Belgisch politiek bestel. Enkel een verregaande staatshervorming - met oog op de uiteindelijke Vlaamse staatsvorming - kan de patstelling doorbreken. Sterkere regio's kunnen de basis vormen voor een verantwoorde en gedragen structurele sanering, zonder dat de kost ervan op de andere wordt afgewenteld. De theorie van Alesina impliceert dat vooral moet gesnoeid worden in de uitgaven om de kans op een duurzame groei zoveel mogelijk te verzekeren. Met een centrum-linkse regering aan het stuur zal dit bijzonder moeilijk te verwezenlijken zijn: de remedies van de socialisten en de groenen zijn de beste garantie voor een economische terugval, met alle gevolgen van dien. Het is nu aan Di Rupo en De Wever om de quasi onoverbrugbare tegenstellingen toch nog te verzoenen. Zo niet zal de ordelijke opdeling van België wel eens dichter kunnen zijn dan wat velen vermoeden, hopen of vrezen.

Het Vlaams Belang besparingsplan voor een betere overheid

De beste en meest drastische verbetering van de overheid en haar financiële situatie is de 'ordelijke opdeling van België'. In afwachting moeten de 5 resoluties van het Vlaams Parlement het minimumprogramma zijn. Iedere splitsing van een beleidsdomein levert een besparing op, omdat de verantwoordelijkheid niet meer kan doorgeschoven worden. Autonomie leidt tot verantwoordelijkheid en verantwoorde-lijkheid leidt tot lagere kosten. Daarnaast opteert het Vlaams Belang voor maatregelen die de financiën duurzaam zullen verbeteren. Eenmalige of uitzonderlijke ontvangsten (vb. verkoop van aandelen) worden aan de afbouw van de schuld toegewezen, terwijl structurele opbrengsten (vb. af-slanking overheid) het begrotingsaldo zullen verbeteren.

Performante overheid

- ♦ Een homogene bevoegdheidsverdeling tussen overheidsniveaus en een slanker bestuurlijk apparaat door de afschaffing van de senaat, kabinetten en provincies en wildgroei van de dotaties aan het koningshuis.
- ♦ Niet-kerntaken van de overheid moeten afgestoten worden, zoals de verkoop van leegstaande en overbodige infrastructuur, de afbouw van het belang in Belgacom tot blokkeringminderheid en de verkoop van de participaties in de banksector.
- ♦ Meer efficiënte: een audit overheidstaken moet uitwijzen welke taken kosteneffectiever door privé kunnen gebeuren zonder evenwel strategische en/of kerntaken uit handen te geven.
- ♦ Fiscale stimulansen in plaats van administratieve romplomp door omweg via subsidies.
- ♦ Een reeks kleinere besparingen: gevangenen straf laten uitzitten in buitenland, terugdringing politisering overheidsbedrijven, intercommunales en paraprovinciales door de afschaffing van de zitpenning voor politiek benoemde raadsleden, afschaffing louter prestige- of elitaire projecten. Enzovoorts.

Afgeslankt en efficiënt overheidsapparaat

- ♦ Gemiddeld tellen Europese administraties 20% minder personeel dan de Belgische. Tussen 2010 en 2020 gaat ongeveer hetzelfde aantal of 70.000 ambtenaren op pensioen. Dit opent perspectieven voor een forse sanering.
- ♦ Private jobs aantrekkelijker maken door een gelijkenschakeling van de statuten van de verschillende sociale stelsels (ambtenaren, werknemers en zelfstandigen).

Uitgaven: verspillingen vermijden, gericht uitgeven

- ♦ De gezondheidszorgen bedragen ongeveer 1/3de van de uitgaven in de Sociale Zekerheid. De groeinorm (momenteel 4,5%) moet gekoppeld worden aan de economische groei door de aanpak van misbruiken en realiseerbare besparingen, echter zonder echter afbreuk te doen aan de kwaliteit. Overschrijdingen van de groeinorm moeten gesanctioneerd worden indien er geen aanvaardbare verklaring voor is.
- ♦ Pensioenen: aftoppen hoogste ambtenarenpensioenen en een strenge beperking van het brugpensioen (enkel toestaan als voldaan aan

strenge regels inzake herstructurering en bedrijfssluiting), gekoppeld aan het principe van de 40-jarige loopbaan.

- ♦ Werkloosheid: aanpakken sociale fraude op basis van een rechten-en-plichtenbenadering voor de werkloze; gerichte en individuele begeleiding van de werkzoekende maar ook rigoureuze controles en effectieve sancties.

Inkomsten: geen verhoging van de fiscale druk, maar effectieve inning bestaande lasten

- ♦ Een efficiënte inning van de belastingen zou miljarden euro opleveren. De controle op de inning loopt vooral mank in Brussel en Wallonië. Zolang dit een federale bevoegdheid blijft, moeten dezelfde regels gelden voor alle regio's.
- ♦ De fiscale fraude is een direct gevolg van de complexiteit van de fiscale stelsels en de hoge belastingdruk. Meer controle moet gekoppeld worden aan de aanpak van de oorzaken.
- ♦ Een verhoging van de fiscale druk is uit den boze. Eventuele nieuwe belastingen - wat echter zo veel mogelijk vermeden moet worden - kunnen maar overwogen worden als andere belastingen verdwijnen of verlagen.

Aanpak kosten immigratie

- ♦ In Nederland kost de immigratie zowat 7,2 miljard euro per jaar. Allochtonen maken relatief meer gebruik van publieke voorzieningen, betalen minder belastingen en bijdragen en zijn oververtegenwoordigd in de werkloosheid en criminaliteit. Afgaande op deze cijfers kan de kost voor België op ongeveer 4,8 miljard geraamd worden. Deze kost kan effectief verlaagd worden een echte immigratiestop, kortere asielpcedures en een krachtadig terugkeerbeleid.

Financiering vakbonden

- ♦ Herziening financiering vakbonden. Een besparing van 100 miljoen euro op de administratiekosten is mogelijk door de uitbetaling van werklozen uitsluitend langs de Hulpkas te laten verlopen.

Verdwijnen transfers

- ♦ Via de SZ stroomt jaarlijks 4,7 miljard van Vlaanderen naar Wallonië. Ondanks de snellere vergrijzing in Vlaanderen zal deze transfer niet opdrogen zolang de Waalse tewerkstelling niet toeneemt. Op federaal vlak spelen de transfers geen rol, maar indien de overheid erin slaagt de Waalse werkloosheid op het niveau van de Vlaamse te brengen, zal dit een aanzienlijke positief budgettair effect met zich meebrengen en tegelijkertijd de interregionale geldstroom inperken.

Meer private jobs en wegwerken van de loonhandicap

- ♦ Het overheidsbeslag is te hoog, waardoor bedrijven aarzelen nieuwe werknemers aan te nemen. Een lagere de loonkost is trouwens de basisvoorwaarde voor een verbetering van de concurrentiekracht.
- ♦ Wegwerken van de loonhandicap door de effectieve toepassing van de wet op het concurrentievermogen en een loonvorming meer gericht op de praktijken van de buurlanden.